

Nhạc sĩ Việt Dũng: Tâm sự của Vũ Hoàng Anh

Tâm sự của Vũ Hoàng Anh, vợ ca nhạc sĩ Việt Dũng

Tôi xin gửi đến các bạn câu chuyện tình hết sức đặc biệt của đôi trẻ. Tôi nói chuyện với “cô quả phụ” Hoàng Anh tới canh khuya đêm chủ nhật, tôi xin viết đầu đuôi chuyện cô kể lại như sau:

"...Thưa Bác, Trong đời con có 1 ngày đáng ghi nhớ. Đó là ngày làm lễ Đạo, thành hôn với anh Dzũng. Ngày đó là 22 tháng 11, 2006.

Con qua Mỹ năm 1983 lúc đó mới ngoài 20 tuổi. Từ quê nhà đã nghe tiếng hát Việt Dzũng qua đài VOA và anh đã là thần tượng của con từ dạo ấy. Qua Mỹ đi học Anh Ngữ ESL, trong chương trình có mua nhạc Việt Dzũng viết bằng anh ngữ để học và để nghe.

Nhân dịp con tham dự đại hội công giáo ở New Orlean, lần đầu tiên thấy Việt Dzũng trên sân khấu. Con nhìn thần tượng yêu dấu, mà điều đặc biệt là không hề quan tâm đến đôi nạng. Con tưởng như Dzũng là 1 người bình thường. Không hề thấy hình ảnh của người tật nguyền. Một phần là chính anh Dzũng hết sức tự nhiên khi diễn xuất ca hát không có chút mặc cảm. Anh Dzũng không hề cảm thấy phiền phức về đôi nạng. Tất cả khán giả đều không quan tâm đến đôi chân của Dzũng. Con bắt đầu xây dựng tình yêu với thần tượng của con.

Sau đó con về làm thư ký, ký giả, nhiếp ảnh viên và làm quản trị báo chí tại Nam Cali. Một hôm Việt Dzũng gọi điện thoại cho xếp của con là thi sĩ Du Tử Lê. Con trả lời điện thoại, nghe giọng nói trầm ấm của chàng mà lòng hết sức rung động. Còn chàng có cảm thấy gì không con không biết!

Rồi Dzũng đến chơi, rủ Du Tử Lê đi ăn. Con giáp mặt nói chuyện với mỗi tình đầu. Hết sức xúc động. Nhưng bác cũng biết, con còn trẻ, tự cho mình là xinh đẹp. Và tuy yêu nhưng cũng tự ái, vì mình là con gái.. Mỗi tình thầm kín cố không để lộ cho chàng biết. Nhưng có thể chàng cũng đoán biết vì Việt Dzũng tinh ma lắm. Và chuyện tình từ đó khởi đi. Con chờ Dzũng mở lời. Cho đến một ngày đẹp trời, Việt Dzũng mở lời thú nhận rằng đã yêu con từ lâu rồi. Thế là con ưng thuận."

Bác hỏi cháu là hai bên đã biết nhau từ thời kỳ 85 hay 86 mà sao đến 2006 mới cưới? Chờ đợi gì lâu thế?.

Cô Hoàng Anh nói ngay: "Không, tụi cháu đâu có chờ đợi lâu thế. Biết nhau hơn 1 năm là tụi cháu về đoàn tụ ngay. Em theo chàng về dinh mà bác..." Quả thực lạ lùng, như vậy Việt Dzũng đã có vợ từ thời kỳ 80 mà sao chẳng ai hay.

Bebe Hoàng Anh nói tiếp:

"Thực vậy, chúng cháu rất tự lập và rất kín đáo. Khi cháu qua Mỹ, năm sau mẹ cháu mất, chỉ còn cha, trong nhà gọi là cậu. Qua đầu thập niên 90, cậu cháu đau yếu. Để vui lòng cha, cháu yêu cầu cha mẹ Việt Dzũng đến gặp cậu cháu để ngỏ lời. Dzũng làm thân với cậu. Cậu cho cây mai, Dzũng đem về chăm sóc. Sau đó cậu cháu và ba Dzũng đều ra đi. Chúng cháu vẫn ở với nhau thủy chung không thay đổi. Dzũng vừa là chồng, là bạn, là người anh, người thầy hướng dẫn cho cháu. Cuộc sống bận rộn nhưng rất êm đềm hạnh phúc. Đời sống riêng tư của chúng cháu bên ngoài chẳng ai biết. Suốt thời gian bên nhau Dzũng luôn ngỏ ý muốn tổ chức hôn lễ, nhưng cháu ngần ngại khước từ.

Cho đến năm 2006, Dzũng hết sức thúc dục và cũng nói là bác sĩ cho biết sức khỏe của anh không được tốt. Nếu một mai anh không còn nữa thì sao, cho nên anh muốn có 1 lễ nghi tôn giáo chính thức. Rồi Dzũng chỉ yêu cầu dành cho anh một ngày. Đó là ngày 22 tháng 11-2006. Đến giờ chót con mới biết đó là ngày hôn lễ của chúng con. Hôn lễ hết sức giới hạn, chỉ có gia đình 2 bên. Chú Ngọc Hoài Phương, cô Diễm, chú Du Tử Lê."

"Vậy có Nam Lộc, Trúc Hồ không?" Tôi hỏi.

"Dạ, cũng không có đâu bác". Hoàng Anh trả lời.

"Sao chúng cháu giữ kín vậy. Cô Diễm nào, có phải cô Diễm là em bà Hoa không?" Tôi hỏi tiếp.

"Đúng đấy. Bà Hoa mới mất! bác biết không?". Hoàng Anh thêm vào. Tôi trả lời: "Bác biết quá đi chứ. Bác Hoa là vợ ông Đăng bạn của bác Lộc. Bác Hoa là bạn thân của bác gái mà."

Tôi nói tiếp: "Trở lại chuyện của của cháu bác thấy hết sức lạ lùng. Mỗi tình thầm kín. Hôn nhân cũng thầm kín. Chung sống với nhau 10 năm mới đám hỏi, rồi 10 năm sau mới đám cưới. Rồi từ lễ cưới 8 năm trước đến nay khi có đám tang thiên hạ mới biết Việt Dzũng có gia đình. Bác tưởng là mới lấy nhau rồi Dzũng ra đi."

Cô quả phụ nhỏ bé buồn bã nói rằng: "Ai cũng tưởng như vậy. Chuyện tình của chúng cháu là thiên tình sử lâu dài nhưng hết sức riêng tư. Bác nói đúng, sống với Dzũng, cháu không bao giờ nghĩ anh Dzũng là người có thương tật. Anh Dzũng của cháu là người chồng rất bình thường. Với đôi nạng gỗ, anh là người nghệ sĩ phi thường."

Người cô phụ năm nay cũng ngoài 50 tuổi, đâu có bé bỏng gì, nhưng khuôn mặt long lanh nước mắt trẻ thơ nhìn tôi như có hình ảnh đầy hãnh diện của người tình thần tượng. Tôi lại nói rằng: "Từ đám cưới vài chục người với đám tang cả chục ngàn người, Dzũng đã để cho con quá nhiều kỷ niệm và gánh nặng quá khứ. Bác mong cho con có đủ khả năng để vượt qua thử thách lớn lao. Thế giới biết bao người, con đã chọn Việt Dzũng. Anh là món quà quê hương để lại cho hải ngoại. Bác mong con có được cặp nạng tinh thần để đứng vững với cuộc đời còn lại."

Bebe đứng lên, nước mắt rơi trên đôi nạng gỗ như những giọt lệ tình yêu.

"Con khổ lắm bác ơi". Hoàng Anh nói.

Chiều thứ bảy Bebe Hoàng Anh, một mình lái xe từ Nam Cali suốt đêm lên San Francisco dự buổi Tưởng Nhớ Việt Dzũng vào chủ nhật. Chiều thứ hai, lại một mình lái xe về.

Nhà tôi nói: "Con lái xe một mình nên cẩn thận".

Bebe nói: "Con không đi một mình, luôn luôn có anh Dzũng ngồi bên cạnh."

Thực vậy. Vợ lái xe mà như có chồng vẫn ngồi bên cạnh. Suốt 7 giờ rong ruổi đường trường, cô Hoàng Anh nhẹ nhàng, nhả nha cắn nhả cậu Việt Dzũng. Anh đốt hết cuộc đời cháy trên đầu ngón tay... Anh nói loanh quanh dối trá em suốt bao năm. Tưởng là lừa được em sao. Em biết hết nhưng em không nói. Anh bay bướm với đàn bà, anh ăn nhậu với đàn ông. Em biết hết. Rồi sau cùng anh vẫn phải trở về, phải không?.

Bây giờ anh còn đi đâu nữa. Cô lái xe và tưởng như Việt Dzũng vẫn ngồi trên mình chịu trận bên cạnh. Chàng không nói được, bây giờ chỉ còn ngồi yên mà nghe nàng nói. Đây không phải là sân khấu Asia. Đây không phải là Radio Bolsa. Đây chỉ có 2 người đối thoại chuyện tình yêu. Dzũng suốt đời nói cho ngàn người nghe. Bây giờ đến lượt Hoàng Anh. Cô nói mà anh chàng không cãi được. Nhưng cô kể lể cho mà nghe vậy thôi. Nói cho mà biết thôi. Cô tha thứ hết. Việt Dzũng của cô, có thể đủ thói hư tật xấu của đàn ông nhưng mãi mãi vẫn là thần tượng của Hoàng Anh.

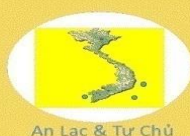
Vâng thưa Bác, con không lái xe một mình. Mãi mãi vẫn có Dzũng ngồi bên cạnh..."

Giao Chỉ

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/diendannhanban/2333191.29555.1704940986108%40mail.yahoo.com>

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.net/giaochisanjose.html>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9500 TÁC PHẨM